

De diagnose Autisme (vereenvoudigde uitleg)

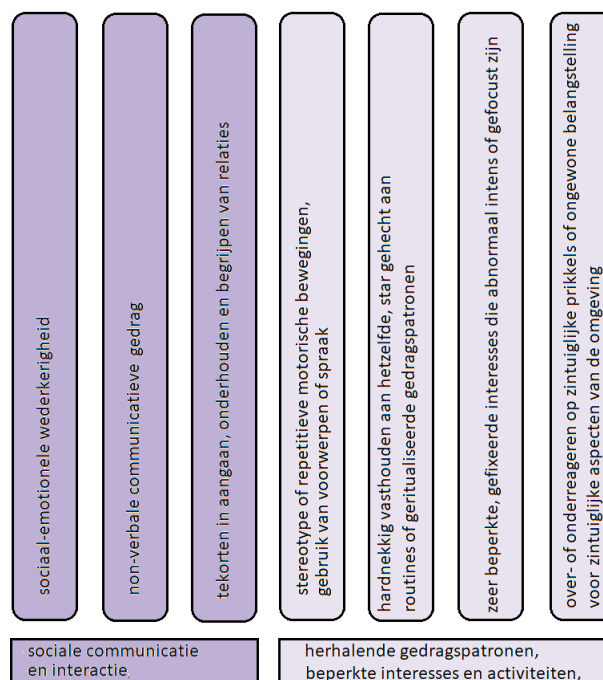
De diagnose autisme wordt gesteld op basis van gedrag. In de DSM5, het diagnostisch handboek, worden twee groepen van kenmerken gespecificeerd. Deze kenmerken zijn bepalend voor het krijgen van een diagnose. Daarnaast wordt vermeld dat vanaf de vroege jeugd aanwezig en dat de kenmerken blijvend zijn. Ook moet je in die mate last hebben van de kenmerken dat het een grote invloed heeft op je leven of dat er echt door lijdt. Vroeger werd er onderscheid gemaakt tussen autisme, Asperger, PDD-nos. Tegenwoordig doen we dat niet meer.

De DSM5 geeft aan:

- A. Blijvende tekorten in de sociale communicatie en interactie, zoals blijkt uit:
1. tekorten in sociaal-emotionele wederkerigheid
 2. tekorten in het voor sociale omgang gebruikelijke non-verbale communicatieve gedrag
 3. tekorten in aangaan, onderhouden en begrijpen van relaties
- B. Beperkte zich herhalende gedragspatronen, beperkte interesses en activiteiten, zoals blijkt uit:
1. stereotype of repetitieve motorische bewegingen, gebruik van voorwerpen of spraak
 2. hardnekkig vasthouden aan hetzelfde, star gehecht aan routines of geritualiseerde gedragspatronen
 3. zeer beperkte, gefixeerde interesses die abnormaal intens of gefocust zijn
 4. over- of onderreageren op zintuiglijke prikkels of ongewone belangstelling voor zintuiglijke aspecten van de omgeving

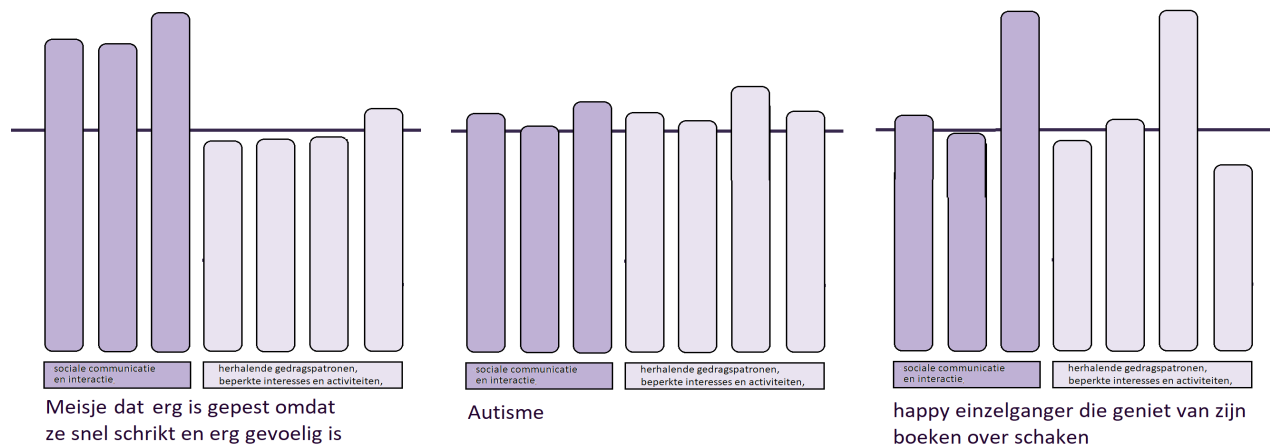
Sterk vereenvoudigd zou je dus kunnen stellen dat je op genoeg gebieden voldoende "afwijkend" genoeg moet zijn voor een diagnose.

In een tekening:

Al deze eigenschappen kun je in meerdere of mindere mate hebben.

Het hoeft dan helemaal niet zo te zijn dat de meest opvallende persoon degene met autisme is.

Het gepeste meisje en de happy einzelgänger vallen in de omgang veel meer op. De middelste persoon valt niet heel erg op. Maar hij moet wel echt op alle vlakken meer dan 100% zijn best doen en daar kan hij dus wel veel meer last van hebben.

Hoewel, als het goed is, het stellen van een diagnose veel complexer is dan ik het nu voorstel, geeft dit wel aan waar de opmerking vandaan komt die je nogal eens hoort als een normaal begaafde volwassene de diagnose krijgt:
Als *hij* autisme heeft, dan heb ik het ook!

Autisme als modeverschijnsel?

“Tegenwoordig heeft iedereen autisme, het lijkt wel mode.” Het is niet vreemd als je dat denkt. Het is waar dat sommige artsen wel gemakkelijk een diagnose autisme lijken te stellen. Maar het is helaas ook nog steeds waar dat veel mensen ten onrechte geen diagnose krijgen. Omdat er artsen zijn die autisme uitsluiten als iemand in staat is oogcontact te maken, vlot spreekt of zich een voorstelling kan maken van wat hij morgen zou willen doen. Je zou kunnen zeggen dat ze autisme wat letterlijk nemen...

Toch hoor je de laatste jaren wel veel dat mensen een diagnose krijgen. Hoe kan dat? Daar zijn een aantal mogelijke verklaringen voor te noemen:

- de criteria zijn minder streng dan vroeger. Ze zijn aangepast aan hoe autisme er uit ziet bij normaal begaafde volwassenen en wat er anders kan zijn bij vrouwen.
- autisme is meer bekend bij artsen dus worden er minder mensen over het hoofd gezien. Veel mensen met autisme hebben vroeger andere diagnoses. gehad, zoals angst- of dwangstoornis, depressie, borderline of narcisme.
- autisme is meer bekend bij ouders en leerkrachten dus wordt er eerder gevraagd om onderzoek.
- De wereld is veranderd. Iemand met autisme had veel minder problemen in een samenleving met duidelijke wetten en gedragsnormen, met een kleine sociale kring en met het klassieke onderwijssysteem.
- Door een betere begeleiding, toename van banen in technologie en ICT en zaken als internet (-dating) zijn meer mensen met autisme in staat een gezin te vormen en te onderhouden. Als een van de ouders autisme heeft is er een duidelijk

- verhoogde kans dat een kind ook autisme heeft.
- Door de diagnose van hun kind krabben veel ouders ook zichzelf eens achter de oren: ze herkennen wel veel bij zichzelf. Is dat dan ook autisme? Ze gaan dan alsnog onderzoek laten doen om duidelijkheid te krijgen. Zonder kind met autisme zouden ze misschien nooit bij een psychiater gekomen zijn, omdat ze op hun manier met hun problemen hebben leren leven.
 - Soms zoeken mensen een diagnose om een hele praktische reden: als je al heel vaak overspannen ziek thuis hebt gezeten, al je banen verliest of je huishouden niet gedraaid krijgt, dan is vaak een diagnose nodig om geld te krijgen voor hulp van UWV of zorgkantoor. Het gaat dan niet om mensen die problemen verzinnen, maar om mensen die 'dan maar' een officiële stempel gaan halen om hun problemen te bewijzen.

Lees ook: www.AbAut.nl/files/iedereen_autisme